Р Е Ш Е Н И Е
№ 43618

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 10 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11209** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на А. Н. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-4332-004447 от 26.08.2026г. на полицейски инспектор към ОПП, СДВР.
С жалбата се иска отмяна на заповедта с основен мотив, че жалбоподателят не е бил уведомен за изтичане срока на застраховката "гражданска отговорност".

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя моли за отмяна на обжалваната заповед, тъй като жалбоподателят не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация. Претендира разноски.

Ответникът по делото не се явява и не се представлява.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 25.08.2026г. срещу А. Н. А. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) GA № 5576369 за това, че на същата дата, около 02.48 часа, по [улица], С., е управлявала лек автомобил Т. А. с ДК [рег.номер на МПС] , негова собственост, за който е установено, че е със служебно прекратена регистрация на 31.07.2026г. на основание чл.143, ал.10 ЗДвП- нарушение по чл.140, ал.1 НК. Тези обстоятелства са установени при извършена на

водача полицейска проверка.

От представена справка от ОПП, СДВР се установява, че лекият автомобил Т. А. с ДК [рег.номер на МПС] , е с прекратена регистрация на 31.07.2026г. с посочено основание „прекратяване по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомяване от ГФ без ГО“ при следните обстоятелства: „1128/03.07.2026г./уведом. на 28.06.2026г., поделение ОПП, СДВР“.

На 26.08.2026г., въз основа на съставения АУАН GA № 5576369 от 25.08.2026г. и с идентични мотиви, е издадена ЗППАМ № 26-4332-004447 от 26.08.2026г. на полицейски инспектор към ОПП, СДВР с правно основание чл.171 т.1 б.З), ГГ) от Закона за движение по пътищата, издадена на младши автоконтрольор към ОПП, СДВР

По делото е приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна. Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По административната преписка е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министърът на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи в рамките на обслужваната територия. От своя страна, директорът на СДВР, със Заповед №513з-12086/14.10.2025г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т.2, 2а, б.а и б.б, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които са и полицейските служители по чл.142,ал.1, т.1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ в СДВР и районните полицейски управления при СДВР.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон. Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. З)ГГ на ЗДвП /ДВ, бр.64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, предвижда налагане на принудителна административна мярка -временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца, за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая с процесната ЗППАМ по чл.

171, т.1, б.3)ГГ от ЗДвП на жалбоподателя А. е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача, е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена поради несключена застраховка „Гражданска отговорност“ по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Посочената норма на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в редакцията й след измененията /ДВ, бр. 64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал.11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на ППС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал.6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. След измененията на ЗДвП, включително към датата на издаване на обжалваната заповед, отпаднало се явява законовото изискване за уведомяване на собственика на МПС от съответните органи на МВР за прекратена регистрация на автомобила в хипотезата по чл.143, ал.10 от ЗДвП. Считано от 01.08.2025г. обаче, нормата на чл.574, ал.10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл.574, ал.11 от КЗ, когато в срока по ал.10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. От горните нормативни обстоятелства следва извода, че установеното задължение за уведомяване по чл.574, ал.10 от КЗ е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл.4 и чл.6 от АПК – за законност и съразмерност.

По делото няма доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила за липсата на валиден договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите относно въпросното МПС нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл.574, ал.10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл.574, ал.11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП. В тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ; доказателства за уведомяване на собственика на автомобила по чл.574, ал.10 от КЗ следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. З)ГГ от ЗДвП. С оглед горното е налице недоказаност на елемент от административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането

на процесната ПАМ.

Съществено, което следва да се каже за всички ЗППАМ с подобна фактология и правна квалификация е, че липсата на застраховка и управлението на МПС със служебно прекратена регистрация са различни нарушения, със самостоятелни фактически състави. Ако административният орган е считал, че е налице нарушение, изразяващо се в липса на задължителна застраховка (каквито възражения са направени в жалбата), е следвало да предприеме действия за ангажиране на отговорността за това нарушение, а не да замества неговия състав с този на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП във вр. с чл.140, ал.3 ЗДвП.

Административният орган не може да извежда знание за прекратената регистрация единствено от факта, че липсва застраховка, нито да прехвърля върху водача последиците от недоказано уведомяване. При липса на доказан субективен елемент нарушението е несъставомерно, поради което не е налице материалноправната предпоставка за прилагане на процесната ПАМ.

По изложените съображения оспорената ЗППАМ следва да бъде отменена. С оглед изхода на делото на жалбоподателя се дължат разноски, каквито са надлежно доказани и претендирани и следва да бъдат присъдени в размер на 305.11 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Н. А. Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 26-4332-004447 от 26.08.2026г. на полицейски инспектор към ОПП, СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Н. А. направените по делото разноски в размер на 305.11 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.